

พิณาศนคฺร

"10 เรื่องสั้น" ฉายภาพอนาคตเมืองไทยที่ล่มสลาย
นี่คือคำเตือนสุดท้ายจากผู้ที่เห็นจุดจบ
ก่อนที่คุณจะกลายเป็นหนึ่งในผู้สูญหายตลอดกาล

OME

พินาศนกร

OME

ชื่อเรื่อง: พิณาศนค

ผู้เขียน: OME

**สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
(และฉบับเพิ่มเติม พ.ศ. 2558)**

ห้ามมิให้ทำการคัดลอก ดัดแปลง หรือแก้ไข ส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ หรือนำไปใช้ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการพิมพ์ การสแกน การบันทึกเสียง หรือการเก็บข้อมูลในระบบใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หรือการรีวิวตามความเหมาะสม

จัดทำและเผยแพร่โดย: วิทยา เรื่องฤกษ์

ช่องทางติดต่อ: www.snaxbook.com

พิมพ์ครั้งที่ 1: กุมภาพันธ์ 2569

ISBN (e-Book): 978-616-630-921-8

จำนวนหน้า: 366 หน้า

ราคาจำหน่าย: ฟรี

คำนำผู้เขียน

สวัสดีนักอ่านทุกท่านที่ถือหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือ

ในวันที่ผมเริ่มจรดปากกาเขียนเรื่องนี้ในปี 2026 ผมมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นเมืองที่กำลังตะโกลนถองถึง "ความเจริญ" เรามีรถไฟฟ้าสายใหม่ มีแอปพลิเคชันที่สั่งได้ดั่งใจ และมีหอคอยกระจกที่สะท้อนแสงแดดวิบวับไปทั่วเส้นขอบฟ้า แต่มองลึกลงไปในรอยแยกของทางเท้าที่พังทลาย ผมเห็นสิ่งที่เทคโนโลยีและเม็ดเงินมหาศาลตอบไม่ได้—นั่นคือ **"เรากำลังจะเหลือที่ยืนให้คนธรรมดาตรงไหน?"**

"พิณาศนค" ไม่ใช่คำทำนายวันสิ้นโลกแบบในหนังฮอลลีวูดที่โลกถูกระเบิดเป็นจุล แต่มันคือ **Social Horror** ที่เกิดขึ้นในซอยบ้านเรา ในวันที่อากาศสะอาดมีราคาแพงพอๆ กับค่าแรงขั้นต่ำ และในวันที่ใบหน้าที่มีริ้วรอยของเรา กลายเป็น "Error" ในระบบอัจฉริยะที่ถูกสอนมาให้รู้จักแต่ความสมบูรณ์แบบ

ผมร้อยเรียง 10 เรื่องสั้นนี้ขึ้นมาเพื่อสำรวจ **"ด้านมืดของประสิทธิภาพ"** (The Dark Side of Efficiency):

- เราต้องการความเร็ว... แต่เราพร้อมจะทิ้งคนที่ก้าวตามไม่ทันไว้ข้างหลังจริงหรือ?

- เราต้องการความล้าสมัย... แต่เรายอมแลกมันด้วยรากเหง้าและจิตวิญญาณของเมืองได้จริงๆ หรือ?
- เราต้องการระเบียบ... แม้มันจะหมายถึงการขีดเส้นแบ่งชนชั้นให้ชัดเจนยิ่งกว่าเดิม?

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเข็มทิศบอกทางที่ถูกต้อง แต่มันทำหน้าที่เป็น "**กระจกเงา**" ที่ส่องให้เห็นภาพสะท้อนของเมล็ดพันธุ์แห่งความเหลื่อมล้ำที่เรากำลังช่วยกันรดน้ำอยู่ทุกวันโดยไม่รู้ตัว

ผมหวังว่าทุกหน้า ที่ท่านพลิกอ่าน จะไม่ได้สร้างแค่ความตื่นเต็นในแบบ Sci-Fi แต่จะสร้างแรงสั่นสะเทือนบางอย่างในใจ จนเราต้องหันไปถามคนข้างๆ หรือแม้แต่ถามตัวเองว่า "**เมืองที่เราอยากอยู่จริงๆ คือเมืองแบบไหน?**"

ขอบคุณที่ร่วมออกเดินทาง去看ความพินาศ... เพื่อที่เราจะได้ช่วยกันสร้างสรรค์สิ่งที่ "ดีกว่า" ในวันนี้

ด้วยความหวังและศรัทธาในความเป็นมนุษย์

OME

กุมภาพันธ์ 2026

สารบัญ

ปฐมบท: ผมกลับมาเดือนในวันที่สายไป 1

นักเดินทางข้ามเวลากลับมาจากเมืองที่ล่มสลาย เขาเห็นทุกอย่าง
อย่างเริ่มต้นในปี 2026 ผู้คนปรบมือต้อนรับ "ความก้าวหน้า"
ไม่มีใครฟังเสียงเตือน เขากลับมาเพื่อบอกอะไรบางอย่าง
แต่อาจจะ...

เรื่องที่ 1: อะไหล่ที่มีลมหายใจ 10

(ระยอง, 2032)

ตุ้ยฝังชิปเข้าสมองเพื่อทำงาน ได้เงินดี ได้อากาศ แต่วันที่กลับบ้าน
ลุงสมชายพบว่าสิ่งที่กลับมาไม่ใช่ลูกชายอีกแล้ว ดวงตา
ว่างเปล่า เสียงเหมือนเครื่องจักร และประโยคสุดท้ายที่พูด
คือ...

เรื่องที่ 2: ไอคริมในบ่ออวัยวะ 45

(คลองเตย, 2033)

ตาเจี๊ยบขายไอศกรีม 40 ปี หันค่าปรับพุ่ง 200,000 บาท
ระบบเสนอให้ขายไตสดใช้ เขายอม แต่ที่ไม่รู้คือ...ร่างของเขา
มีมูลค่าจริงๆ เท่าไร และใครได้เงินส่วนที่เหลือไป

สารบัญ

เรื่องที่ 3: สุสานเรื่องแสงริมห้วย

99

(ชลบุรี, 2038)

ยายจอยอาศัยริมห้วย 50 ปี อุโมงค์ใหม่กำลังสร้าง น้ำเริ่มเปลี่ยนสี วิศวกรหนุ่มกระซิบเตือนกลางดึกแล้วหายตัวไป ผิวหนังยายเริ่มลอก และในคืนสุดท้าย เมื่อเรามองห้วยที่เรืองแสงสีเขียว เรารู้แล้วว่า...

เรื่องที่ 4: พิลาเตอร์เบอร์ 2247

123

(เชียงใหม่, 2040)

ไอ้ตขายปอดแลก 3 ล้านเพื่อช่วยลูก หมอบอกว่าจะได้อยู่บน life support สบายๆ แต่เมื่อพลอยมาเยี่ยม สิ่งที่เราพบไม่ใช่ห้องพักฟื้น แต่เป็นกระบอกไซขนาดมหึมา ข้างในมีร่างของไอ้ต และน้ำตาที่ไหลไม่หยุด...

เรื่องที่ 5: กัณฑ์นิพพาน

147

(กรุงเทพฯ, 2048)

หลวงพ่อบริกรรมอดอาหาร 60 วัน ยังไม่ตาย ร่างเรืองแสง คนเรียกว่าปาฏิหาริย์ รัฐแปลงวัดเป็นพิพิธภัณฑ์ นักท่องเที่ยวถ่ายรูปปรบมือ แต่กล้อง CCTV ตอนกลางคืนบันทึกได้ว่า... ดวงตาของเขายัง...

สารบัญ

เรื่องที่ 6: วิญญาณสัญญาเช่า

175

(ภูเก็ต, 2052)

คุณยายต้องแสดงเป็นตัวเองในบ้านตัวเองเพื่อจ่ายค่าเช่า วันหนึ่งเธอล้มกลางการแสดง หัวใจวาย อัยยาร้องไห้ แต่ 2 สัปดาห์ต่อมา เมื่อเธอกลับไปที่หมู่บ้านวัฒนธรรม เธอเห็นคุณยายยืนโบกมือยิ้มแยม เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

เรื่องที่ 7: ความสงบตามสั่ง

198

(พัททยา, 2055)

ตาสมหมายใช้ระบบไม่เป็น ถูกแฉะน้ำให้เข้า Silver Haven "ชุมชนผู้สูงวัยที่อบอุ่น" 6 เดือนผ่านไป เขารู้สึกสงบมาก ไม่โกรธ ไม่เครียด ลูกสาวมาเยี่ยมถามว่า "พ่อรู้สึกยังงัยบ้าง" เขาตอบซ้าๆ พร้อมรอยยิ้มไร้อารมณ์: "พ่อกำลัง...รอ..."

เรื่องที่ 8: ทาสในสายรหัส

226

(กรุงเทพฯ, 2060)

แบงค์ปฎิเสธทุนเพราะต้องกั้งแม่ สุดท้ายขายสิทธิ์ร่างกาย ตายจากอุบัติเหตุอายุ 22 ปี 6 เดือนต่อมา เพลงแฟนเก่าได้ Smart Assistant ใหม่ มันช่วยเหลือดี พุดคุยอบอุ่น จนวันหนึ่งมันพุดประโยคที่เธอเคยได้ยิน เสียงสิ้นเครือ:

"ผม...แบงค์...ช่วย..."

สารบัญ

เรื่องที่ 9: กำไรในคราบเขม่า

261

(กรุงเทพฯ, 2068)

น้ำฝนค้นพบว่า PM2.5 ถูกผสม Nano-particles ที่ทำลายปอดคนจนอย่างเป็นระบบ เขาเผยแพร่เอกสาร ถูกจับ ในคุก เขาไอเป็นเลือด เขียนข้อความสุดท้ายบนผนังด้วยเลือดของตัวเอง 3 วันต่อมา...ข้อความนั้นกลายเป็น...

เรื่องที่ 10: สุญญากาศแห่งตัวตน

290

(ทั่วประเทศ, 2073)

ระบบดิจิทัลล่ม 5 วัน พื้นที่โดยลบข้อมูลทั้งหมด เพลงกลับคอนโดแต่ถูกบอกว่า "คุณไม่ใช่เจ้าของ" ไม่มีหลักฐานว่าเธอคือใคร ถูกส่งเข้าค่าย ล้อมรอบด้วยคนนับพันที่สูญเสียตัวตน ทุกคนสวมเสื้อเทา หน้าตาว่างเปล่า เธอเริ่มสงสัยว่า...ตัวเองยังเป็น "เพลง" อยู่หรือเปล่า

ปัจฉิมบท: บันทึกของนักเดินทางข้ามกาลเวลา

324

นักเดินทางปิดสมุด มองตรงมาที่คุณ: "คุณอ่านในปี 2026 แต่ฉันไม่ได้มาจากอนาคต...ฉันมาจาก timeline ที่คุณเคยมีชีวิตอยู่ ฉันไม่ได้มาเตือน...ฉันมา..." [จบ...หรือเพิ่งเริ่ม]

ปฐมบท: ผมกลับมาเตือนในวันที่สายไป

ผมเคยเชื่อว่าเมืองสามารถพัฒนาได้โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง

แต่นั้นเป็นเรื่องราวของชายหนุ่มอายุ 28 ปีที่ยังคิดว่าการวางแผนเมืองคือศาสตร์แห่งความหวัง ไม่ใช่ศิลปะแห่งการคัดเลือก

ตอนนี้ผมอายุ 77 ปี หรืออาจจะ 82 ขึ้นอยู่กับว่าคุณนับตามปฏิทินไหน เพราะในโลกที่ผมอาศัยอยู่ เวลาไม่ได้เดินตามเส้นตรงอีกต่อไป มันวนรอบตัวเองเหมือนงูกินหาง

ผมไม่ใช่ผู้เฒ่าที่นั่งเล่าเรื่องเก่าเพื่อให้คุณสงสาร ผมคือลัทธิพยากรณ์ที่ได้เห็นเมืองยิ่งใหญ่หลายแห่งล่มสลาย ไม่ใช่จากสงคราม ไม่ใช่จากภัยธรรมชาติ แต่จากความเชื่อที่ว่า "เทคโนโลยีและทุนสามารถแก้ทุกปัญหาได้"

นั่นคือความเชื่อที่เรียบง่ายและน่าหลงใหล เหมือนคำ
สัญญาที่ว่า "ทุกคนจะได้ประโยชน์จากการพัฒนา" หรือ
"เราจะไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง"

แต่ผมได้เห็นแล้วว่าคำว่า "ทุกคน" มันหมายถึงใครบ้าง และ
คำว่า "ทิ้ง" นั้นไม่จำเป็นต้องหมายถึงการหายไปจริงๆ
บางทีมันหมายถึงการ**ถูกแปลงเป็นสิ่งอื่น** จนคุณเองก็ไม่ว่า
ว่ายังเป็นมนุษย์หรือเปล่า

ปี 2026: วันที่ทุกอย่างเริ่มต้น

ผมจำวันนั้นได้ชัดเจน เดือนมกราคม ปี 2026 ท้องฟ้าใน
กรุงเทพฯ โปร่งใสพิດปกติหลังฝนตก PM2.5 ลดลงชั่วคราว
เหลือแค่ 38 คนพากันถ่ายรูปท้องฟ้าสีฟ้าแล้วโพสต์ใน
โซเชี่ยลมีเดียพร้อมแคปชั่นว่า "อากาศดีขึ้นแล้ว เชื่อมั้ย?"

ไม่มีใครรู้นั้นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่พวกเขาจะเห็นท้องฟ้า
สีฟ้าโดยไม่ต้องจ่ายเงิน

วันเดียวกันนั้น รัฐบาลประกาศแผน "**Thailand 4.0+**"
พร้อมงบประมาณ 2.3 ล้านล้านบาท เพื่อสร้าง
"เมืองอัจฉริยะ" ทั่วประเทศภายในปี 2035 ทุกคนปรบมือ
นักวิชาการส่วนใหญ่พยักหน้า สื่อมวลชนเขียนพาดหัว
ใหญ่โตว่า "**ยุคใหม่ของการพัฒนา**"

ไม่มีใครถามว่า เมืองอัจฉริยะนั้น **อัจฉริยะสำหรับใคร?**

ผมจำได้ว่าตอนนั้นผมยืนอยู่ในห้องสัมมนาแห่งหนึ่งใน
โรงแรมหรู ฟังคนสวมสูทราคาแพงบรรยายด้วยความมั่นใจ
เต็มเปี่ยมว่า:

**"เราจะใช้ AI ควบคุมการจราจร ลดมลพิษ เพิ่ม
ประสิทธิภาพทุกอย่าง ชีวิตจะดีขึ้นสำหรับทุกคน"**

ผู้ฟังพยักหน้า บางคนจดบันทึก บางคนถ่ายรูปสไลด์

มีคนหนึ่งในห้องยกมือถามว่า **"แล้วคนที่อยู่ในพื้นที่ที่จะ
พัฒนาล่ะครับ? คนที่ไม่สามารถใช้เทคโนโลยีได้ล่ะ?"**

วิทยากรยิ้มกว้างตอบว่า **"เราจะมี Reskilling Program
สำหรับพวกเขา และจะมีที่อยู่อื่นให้ได้อย่างเหมาะสม"**

ในห้องสัมมนาเงียบ ทุกคนพอใจกับคำตอบ

แต่ผมสังเกตเห็นสิ่งหนึ่ง—เขาไม่ได้บอกว่า **Reskilling
Program จะทำอะไร และที่อยู่อื่นจะอยู่ที่ไหน**

ผมเดินออกจากห้องประชุมด้วยความไม่สบายใจ แต่ผม
บอกตัวเองว่า "บางทีผมแค่คิดมากเกินไป"

แต่ผมไม่ได้คิดมาก

แฟลชแบ็ก: เมืองที่ผมเคยเห็นล่มสลาย

ก่อนจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองไทย ผมต้องเล่าให้คุณฟัง
ก่อนว่าผมได้เห็นอะไรมาบ้าง

เชียงใหม่, 2041

เมืองที่ทันสมัยที่สุดในโลก ไม่มีเงินสด ไม่มีขยะ ไม่มี
อาชญากรรม ทุกอย่างควบคุมโดย AI

แต่ผมได้เห็นชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่บนทางเท้า ร้องไห้
เพราะเขาไม่สามารถซื้ออาหารได้ ร้านขายของทุกแห่งใช้
ระบบจดจำใบหน้า แต่**ใบหน้าของเขาไม่อยู่ในระบบ**

เมื่อผมเข้าไปถาม เขาบอกว่า "ผมอายุ 82 ปี ระบบบอกว่าผม
ตายไปแล้วตั้งแต่ปี 2039 ผมพยายามบอกพวกเขาว่าผมยังมี
ชีวิตอยู่ แต่ AI บอกว่าข้อมูลขัดแย้งกับฐานข้อมูล ผมไม่
สามารถพิสูจน์ว่าผมมีชีวิตอยู่ได้"

เขาตายจริงๆ 3 วันต่อมา จากการอดอาหาร ไม่ใช่เพราะไม่มี
อาหาร แต่เพราะ**ระบบไม่อนุญาตให้เขากิน**

ดูไบ, 2055

เมืองที่แบ่งเป็น 3 ชั้น—ชั้นบน (Sky City), ชั้นกลาง
(Ground Level), ชั้นล่าง (Under Zone)

คนชั้นบนไม่เคยลงมาชั้นล่าง คนชั้นล่างไม่เคยเห็น
แสงอาทิตย์

ผมได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่งที่เกิดและเติบโตชั้นล่าง
เธออายุ 22 ปี แต่ดูเหมือน 50 ผิวหนังซีดขาว ดวงตาเรือง
แสงในที่มืด

เธอบอกผมว่า **"ฉันไม่รู้วาท้องฟ้าเป็นยังไง ฉันเห็นแค่ในรูปภาพ บางทีฉันคิดว่าท้องฟ้าไม่ได้มีจริง"**

2 สัปดาห์ต่อมา ผมได้ยืนยันว่าเธอพยายามหนีขึ้นไปชั้นบน ถูกจับได้ แล้วถูก "ปรับโครงสร้างพฤติกรรม"—นั่นคือคำสุภาพของการล้างสมอง

ผมเจอเธออีกครั้ง เธอยิ้มกว้าง ดวงตาว่างเปล่า บอกผมว่า **"ฉันมีความสุขมากที่อยู่ชั้นล่าง นี่คือที่ที่เหมาะสมสำหรับฉัน ฉันไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว"**

เธอพูดด้วยน้ำเสียงแบบเครื่องจักร

ลอนดอน, 2062

เมืองที่ระบบสาธารณสุขพัฒนาที่สุดในโลก การรักษาฟรี ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน

แต่ผมได้เห็นหมอคคนหนึ่งนั่งดื่มเหล้าในพับตอนกลางคืน มือสั่น ดวงตาว่างเปล่า

เขาบอกผมว่า **"เราไม่ได้รักษาคุณ เราแค่จัดการทรัพยากร ถ้าคุณใช้อายุเกิน 65 ปี และมีโรคเรื้อรัง AI จะตัดสินใจว่า 'คุ้มค่า' หรือไม่ ถ้าไม่คุ้ม เราจะให้ Palliative Care—นั่นคือคำสุภาพของการปล่อยให้ตาย"**

เขาหยุดพูด แล้วดื่มเหล้าจนหมดแก้ว

"คุณรู้อะไรไหม? ผมเป็นหมอมานาน 30 ปี ผมช่วยคนมามากมาย แต่ตอนนี้ผมเป็นแค่คนกดปุ่มตามที่ AI บอก ผมไม่ใช่หมออีกแล้ว ผมเป็นเครื่องมือของระบบ"

เขาฆ่าตัวตาย 2 เดือนต่อมา ผมอ่านรายงานว่า "การเสียชีวิตจากความเครียดในการทำงาน" แต่ผมรู้ว่าเขาตายเพราะเขาเห็นสิ่งที่เขาไม่สามารถยอมรับได้

เมืองที่ดีที่สุดไม่ใช่เมืองที่ทันสมัยที่สุด

ผมเดินทางไปทั่วโลกมา 49 ปี เห็นเมืองล่มสลายจากภายใน ไม่ใช่จากภายนอก

เห็นคนหายไปโดยที่ไม่ตาย เห็นความเป็นมนุษย์ถูกแปลงเป็นข้อมูล เห็นชีวิตกลายเป็นตัวแปรในสมการ เศรษฐศาสตร์

แล้วผมเข้าใจสิ่งหนึ่ง—**เมืองที่ดีที่สุดไม่ใช่เมืองที่ทันสมัยที่สุด แต่เป็นเมืองที่มนุษย์อยู่ได้อย่างมีศักดิ์ศรี**

ศักดิ์ศรีนั้นไม่ได้มาจากเทคโนโลยี ไม่ได้มาจากตึกสูง ไม่ได้มาจากระบบ AI ที่ฉลาดที่สุด

มันมาจากการที่**คุณสามารถเลือกได้**

เลือกที่จะอยู่ที่ไหน เลือกที่จะทำอะไร เลือกที่จะปฏิเสธได้ โดยไม่ถูกลงโทษ เลือกที่จะ**ยังเป็นตัวเอง**